

disse Tillæg var, mindre end de ved Lov 1. Maj 1923 bevilgede, og Minimum for Pensionerne blev heller ikke fastsat som i Loven af 1. Maj 1923. Da de paagældende tyske Pensioner var opgjort efter tyske Løn- og Pensionslove før Verdenskrigens Begyndelse (1. August 1914), maa man erkende Sandsynligheden af, at de sønderjydske Pensionister er noget for ringe stillede, og man har derfor foreslaaet, at det i Udkastets §§ 1—3 omhandlede personlige Tillæg, der i det væsentlige vil være i Stand til at dække de fra de paagældende fremsatte Ønsker om Pensionsforbedring, ogsaa kan tilstaaes denne Gruppe af Pensionister, herved dog undtaget dem, der ifølge Loven af 7. August 1922 § 4, sidste Stk., faar deres Pension reguleret efter de til enhver Tid gældende tyske Regler, samt dem, der i Henhold til § 7 er Kommunalpensionister, og hvis Forhold hører under Kommunernes Afgørelse.

Til § 5 bemærkes. Da der efter Tjenestemandsløven kan gives denne Lovs Pensionister Tilladelse til at oppebære ikke blot Pension men ogsaa Konjunkturtillæg i Udlandet, medens Lov 1. Maj 1923 er formuleret saaledes, at der ikke kan gives de under denne Lov henhørende Pensionister Tilladelse til at nyde Pensionsforhøjelser, Procenttillæg og Konjunkturtillæg i Udlandet, har man ment, at denne Ulighed burde ændres ved en udtrykkelig Bestemmelse, der da tillige kunde hjemle, at ogsaa det personlige Tillæg skal kunne tillades oppebaaret i Udlandet.

I § 6 foreslaas ophævet den Ulighed, at visse efter de ældre Regler bevilgede Tillæg for faderløse Børn samt Børnepensioner for forældreløse Børn (af Personer hørende til de militære Underklasser og Civilarbejdere ved Hæren og Søværnet) kun kan tilstaaes indtil det 15. Aar, medens det ellers baade før og efter Tjenestemandsløven er den almindelige Regel, at saadanne Ydelser løber til det 18. Aar. Ændringen er uden nævneværdig fiskal Betydning.

Til § 7 bemærkes:

Da det er et meget betydeligt ekstraordinært Arbejde, der paalægges Administrationen ved Udkastet, kan det ikke undgaas, at Gennemførelsen af Bestemmelserne vil tage nogen Tid. Selv om Lovforslaget, hvad der maatte anses for særdeles ønskeligt, blev vedtaget inden Jul 1924, vil 1. April 1925 være det tidligste Tidspunkt, paa hvilket et væsentligt Antal af Tillæggene kan være tilstaaet og anvist. Man gaar herved ud fra, at de af Finansministeriet tilvejebragte Oplysningsskemaer for Pensionister før 1913 i det væsentlige vil kunne betragtes som fyldestgørende skematiske Andragender fra disse Pensionister, men foruden disse maa der da give Pensionisterne fra Tiden 1913—19 Adgang til at udfylde Skemaer, og disses Behandling vil naturligvis tage yderligere Tid. Man henstiller, at Sagerne ekspederes først for de ældste og ringest stillede Pensionister.

Med Hensyn til den økonomiske Virkning af Forslaget bemærkes, at Udvalget skønner, at Udgiften ved Forslaget indtil videre maa anslaaes til ca. 1 Mill. Kr. aarlig, der dog under Hensyn til mange af de paagældendes høje Alder maa antages at ville gaa meget hurtigt nedad, da Tilgang ikke finder Sted.

Udredelsen af Tillæggene vil i Overensstemmelse med den hidtil gældende Ordning med Hensyn til Forhøjelser og Tillæg efter Lov 1. Maj 1923 tilfalde Staten, alene med Undtagelse af de Tilfælde, hvor der er Hjemmel til at paalægge Skolefondens en Del af Byrden (jfr. Lov Nr. 61 af 29. Marts 1904 § 33, 2. Stk., og Lov Nr. 351 af 7. August 1922 § 6). Da det er Udvalget bekendt, at Finansministeriet forhandler med Undervisningsministeriet om sidstnævnte Forhold, har man ikke i Udkastet villet optage nogen udtrykkelig Bestemmelse om dette Punkt.

K. Rafn.

A. Ahrbjerg.

A. Meyer.

Til Finansministeren.